

Tekster: *Job 38,1-11, Rom 13,8-10, Matt 8,23-27*

Salmer:

Lihme 9.00, 749 I østen, 800 Det var så forunderligt klart, 143 Med den enbårnes, 15 Op al den ting

Rødding 10.30: 749 I østen, Dåb: 448 Fyldt af glæde, 696 Kærlighed er lysets kilde, 143 Med den enbårnes, 438 Hellig, 477 Som korn, 15 Op al den ting

Hvis fortællingen om stormen på søen blev fortalt om alle andre end Jesus, ville man sige, at det var en fortælling om en magisk handling. En magiker er et menneske som har indsigt i kræfter, der er skjult for andre mennesker og som kan udnytte disse kræfter. Men når vi taler om Jesus, taler vi ikke om at han har en indsigt og behersker en teknik, som andre ikke kender, men i Jesus er Gud selv til stede i verden. Der er altså ikke tale om, at Jesus kender og udnytter skjulte kræfter, men fordi han er Gud, har han selv skabt den virkelighed, han udfolder sig i. Så der findes ikke nogen teknik, man kan lære af Jesus, så man selv kan få storme til at høre op. Der er noget kun han kan, fordi han er Gud.

Det er med denne fortælling som med så mange andre fortællinger om Jesus: den handler om noget som kun kan ske, fordi det er ham, der er til stede, men som ellers aldrig sker.

Hvad skal vi så med fortællingen, når den handler om noget, som slet ikke kan ske for os, fordi Jesus ikke lever på jorden hos os?

Og hvorfor er historien overhovedet blevet husket og fortalt videre, når den ikke har nogen relevans på tider og steder, hvor Jesus ikke færdes?

Ja, det er egentlig mærkeligt, at denne fortælling overhovedet blev husket, for kristendommen blev jo til i en situation, hvor kristne lige fra begyndelsen var udsat for de forfærdeligste forfølgelser og lidelser. Alligevel blev man ved at fortælle beretningerne om den gang, Gud levede på jorden i Jesus fra Nazareth og gjorde forunderlige ting, som skete den gang, men som ikke sker mere, fordi Jesus ikke længere er i verden? Man kunne synes, at menneskers lidelser skulle få dem til at miste troen på Jesus, fordi de ting der skete omkring ham, netop er erfaringer, de ikke havde og vi ikke har.

Hvorfor blev man ikke bare ved at tro på Jesus, men troede mere og mere på ham efter de frygtelige ulykker blandt fiskere ved Vesterhavet i slutningen af 1800 tallet? Og hvad har de tænkt, når de har siddet i kirkerne i Harboøre og Lodbjerg og Hvidbjerg og hørt fortællingen om stormen på søen i årene efter at de samlede deres døde mænd og sønner op på strandene i de selvsamme sogne? De havde jo netop ikke erfaret, at stormen blev stillet! Mange af dem havde selv stået på stranden og se bådene blive knust i deres forgæves forsøg på at komme ind gennem brændingen.

Når fortællingen er blevet husket og fortalt videre, så den også har lydt for os i dag, så tænker jeg, at det hænger sammen med selve grunden til, at der findes noget der hedder kristendom, også i en moderne oplyst verden, hvor den ene videnskabelige og politiske

autoritet efter den anden stiller sig op og forkynnder, at religion er noget der ikke længere har relevans.

Fortællingen handler om, at nogle fiskere oplever et skrækkeligt uvejr på Genezareth Sø, samtidig med at Jesus, der er med om bord i båden bare ligger og sover. Da de vækker ham og beder ham frelse dem, får han bare med en håndbevægelse storm og hav til at blive helt stille.

Den samme Jesus erfarede de kort tid senere blive torteret til døde på et kors, uden at der var nogen, der hjalp ham eller greb ind.

Og den samme Jesus oplevede de ydermere opstå af døden og leve trods døden, samtidig med at han helt åbenbart ikke længere levede i verden, som han før havde gjort.

På den ene side havde de gennem nogle få år kendt Jesus som en, der kunne afværge ulykker, helbrede sygdomme, opvække døde og gøre andre undere. På den anden side havde også oplevet, at han selv underkastede sig den virkelighed, hvor der findes død og ulykke og ondskab, og tog den død på sig, som han ellers flere gange havde hjulpet mennesker til at undgå. Men at han trods det ikke gik til grunde ved det, sådan som andre mennesker går til grunde.

Vi der lever i verden i dag er i samme situation, som disciplene der havde kendt Jesus, men som også havde oplevet ham dø og opstå uden alligevel længere at leve synligt i verden. Det der forbinder os med disciplene den gang er dels at vi oplever en virkelighed, hvor der sker ting, vi er afmægtige overfor, ting som somme tider får katastrofal udgang, samtidig med at vi har hørt om Jesus, der på den

ene side greb ind over for de ting, andre var afmægtige overfor, men som selv endte med at gå til grunde i en afmagtssituation, og så alligevel overvandt den død, der ramte ham, så han nu lever i en anden virkelighed end den vi kender.

Det der er så afgørende er, at fortællingerne om Jesus og altså også fortællingen om stormen på søen, siger os, at vi ikke er prisgivet den virkelighed hvor alt er til for en tid for så at forsvinde og blive til intet. Der er en magt, Gud, der har ladet den verden vi lever i - og os selv med - blive til. Som holder os i live for en tid, og som lader os forsvinde igen. Men Gud iagttager ikke bare passivt, hvordan vi bliver til og forsvinder. Han er hos os, og han griber ind, så vi ikke bliver til intet i døden, men bjerges i land sammen med ham i den virkelighed, han forsvandt ind i efter at være opstået af døden. Så for os bliver fortællingen om stormen på søen et billede på, hvordan Jesus frelser ikke fra farlige situationer og ikke fra døden heller, men han frelser os ud af døden til livet i hans rige. Mens vi lever det liv, hvor Gud netop ikke er til at se og røre ved, som han var mens Jesus levede, da kan vi leve det i bevidstheden om at han er hos os uden at vi kan se og røre ham, fordi han er opstået. Og når det går så galt som det kan gå og vores liv går til grunde og vi dør, da er han hos os også, får det der vil udlette os til at forsvinde for at vi kan leve med ham i hans virkelighed.

Vi står tilbage med en hel række spørgsmål, f eks: hvorfor har Gud ikke bare skabt en verden uden ond og uden død? Hvorfor kunne Gud ikke blive på jorden og kæmpe mod den ondskab og død, der nu en gang var kommet ind i verden? Og hvis Gud ikke kunne skabe en verden uden ondskab og angst, hvorfor lod han så bare ikke værd at skabe noget overhovedet?

Jeg har ikke noget der bare ligner svar på disse spørgsmål. Men på en måde anfægter de mig heller ikke. Der er så meget, jeg ikke forstår, også meget andet end disse ting.

Men for mig handler det heller ikke så meget om at forstå. Det handler om at turde tro, at jeg er i gode hænder, hvor galt det end går. Og det hjælper fortællingerne om Jesus mig til.

Meget bedre end jeg kan formulere det, har Grundtvig udtrykt det i sit sidste digt, som han skrev i 1872, da han var klar over at døden var nært forestående:

2. Stormene er frygtelige

Stille staaer her Mandevind,
Nærmest er de Dødes Rige
Nemt det er at stævne did,
Men, o vee for Uglesangen
Bundløs der er Undergangen.

3. Vel paa jordisk Viis at regne

Langt af Led er Paradis
Er os nært dog allevegne
Hvor hos Ordet er Guds Priis,

Saa for Sjæle-Færge-Stavnen
Brat sig aabner Himmel-Havnen!

4. Ja, hvor Aanden staaer for Styret,
Og Guds-Ordet er Kompas,
Giælder, som i Eventyret,
Evighedens Time-Glas;
Der sig brat, som sagt, saa gjort,
Aabner Evighedens Port.

Amen.